

משה קצב

העותר:

ע"י ב"כ עו"ד אביגדור פלדמן ואו עו"ד ציון אמיר
ואו עו"ד אברהם לביא כולם לצורך הליך זה
מרחוב הוברמן 10 תל אביב טל. 036852220 פקס.
036859775

נגד

היועץ המשפטי לממשלה

המשיב:

ע"י פרקליטות המדינה, משרד המשפטים
רחוב צלאח א-דין, ירושלים

עתירה לצו על תנאי

זוהי עתירה למתן צו על תנאי המכוון כלפי המשיב ליתן טעם מדוע נוכח החשדות המבוססים למעשים פליליים שיתכן ובוצעו במשרד המשפטים לא יורה למשטרת ישראל לפתוח בחקירה לאיתור האחראי להעברת כלל חומר החקירה בתיק הנשיא-לשעבר ממשרד המשפטים לידי כלי תקשורת על גבי מזיה מגנטית (להלן: "התקליטור") ונקיטת צעדים בהתאם.

בקשה לקיום דיון דחוף

בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע דיון דחוף בעתירה נוכח החשש הממשי כי הגורם אשר הדליף את התקליטור לאמצעי התקשורת נמנה על מקבלי החלטה על העמדתו לדין של העותר, ומכאן שהחלטה זו התקבלה על יסוד שיקולים זרים ופסולים. כך שמעבר לצורך לקיים חקירה מהירה נוכח החשדות העולים מפרשת התקליטור, והחמורים כשלעצמם, הרי שהחשדות מעיבים על כשרות החלטת המשיב להגיש כתב אישום כנגד העותר (תפ"ח 1015/09 מ"י נ' משה קצב).

ואלו נימוקי העתירה:

1. לפני כשנה, ביום 29.4.2008, פנו ב"כ העותר בשאילתא למשיב. הח"מ הביאו לידיעת המשיב כי ממידע ראשוני שהגיע לידיהם, עולה חשד ממשי כי גורם במשרד המשפטים או בפרקליטות העביר חומר חקירה מתיק הנשיא-לשעבר לידי גוף תקשורת גדול, ושאלו האם ידוע למשיב על כך, אם לאו.

פניית העותר למשיב מיום 29.4.08 שכותרתה "חשד למעשה פלילי בתיק הנשיא-לשעבר" מצורפת ומסומנת "א"

2. מייד למחרת, ביום 30.4.2008, מבלי לבצע כל בדיקה בטרם מענה, ענה המשיב כי אין לו כל ידיעה בנושא, כי "על פני הדברים, הנטען בפנייתכם נראה בעינינו משולל יסוד", ואף מצא לנכון להטיח בעותר כי חלק מהפרסומים בפרשה באו מטעמו.

3. למרות שפניית העותר עסקה בנושא דיסקרטי אשר עשוי להיות חשוף לחקירה פלילית סמויה ביום מן הימים, תשובת המשיב הופצה כהעתק לפרקליט המדינה, למשנה לפרקליט המדינה לעניינים פליליים, לפרקליט מחוז ירושלים, למנהלת המחלקה הפלילית בפרקליטות מחוז ירושלים אשר הייתה באותה עת התובעת בתיק. כמובן שהעותקים הללו הועברו באמצעות ידיים נוספות מתווכות של פרקליטים מתמחים ועוזרים רבים ושונים.

תשובת המשיב מיום 30.4.08 מצורפת ומסומנת "ב"

4. ביום 5.5.2008 השיב העותר למשיב, ובו קבל כנגד המענה שניתן לו כי הדברים משוללי יסוד לפני ביצוע כל בדיקה פנימית האם כך הם פני הדברים, אם לאו, ונקדים את המאוחר ונאמר כי לאחר בדיקה טענות העותר התבררו כבעלות יסודות מוצקים ביותר. עוד טען העותר כי חשיפת פנייתו בעניין כה דיסקרטי לגורמים כה רבים במשרד המשפטים בעת שמתקדרת מעל אותו משרד עננה של חשדות פליליים, אינה משרתת חקירה יעילה וחשאית כנדרש.

5. באותה פנייה הוסיף העותר ועדכן כי ממידע נוסף שהגיע לידי, עולה כי בידי אמצעי התקשורת מצוי תקליטור רשמי של משרד המשפטים, הכולל את כל חומר החקירה מאז תחילת הפרשה, נתונים המאוחסנים במאות קבצי מחשב לאורך כמעט שנתיים.

מכתב העותר מיום 5.5.08 מצורף ומסומן "ג"

6. ביום 15.5.2008 השיב המשיב למכתבו האחרון של העותר, בין היתר, כי

"תנאי מקדמי לפתיחה בחקירה פלילית בעניין נשוא פנייתכם הינו קיומו של בסיס עובדתי ראשוני [להבדיל משמועות או הערכות למיניהן], אשר יהיה בו כדי להקים חשד להדלפת חומרי החקירה מגורמי האכיפה".

מכתב המשיב מיום 15.5.2008 מצורף ומסומן "ד"

7. נוכח דברי המשיב לעיל, ביום 10.6.2008 הועבר למשיב במסירה אישית עותק מהתקליטור הכולל את כל חומר החקירה בתיק הנשיא-לשעבר, ואשר כלל אף מסמכים שלא נמסרו כלל לעותר. כמצוין במכתב שנלווה למסירת התקליטור, המדובר בתקליטור הנושא חותמת רשמית של משרד המשפטים והמחזיק כ-1500 קבצים שהועבר על ידי מאן דהוא לידי גוף תקשורת גדול.

8. במכתב הנלווה צוין עוד כי בתקליטור שהועבר ממשרד המשפטים לאמצעי התקשורת מצויים חומרי חקירה שלא נמסרו לעותר עובר להליך השימוע, שלא נמסרו לעותר גם לאחר שזה פנה לפרקליטות וביקש לקבלם, שלא נמסרו לעותר גם לאחר הגשת כתב אישום במסגרת הסדר הטיעון, שלא נמסרו לעותר חרף בקשה שהוגשה לבית משפט על יסוד סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, שהתנהל סביב כתב אישום מתוקן שהוגש לבית המשפט השלום בירושלים במסגרת הסדר הטיעון, שבוטל לבסוף.

9. העובדה כי בתקליטור משרד המשפטים מצויים חומרים שכלל לא נמסרו להגנה על ידי הפרקליטות, שוללת כל אפשרות כי תקליטור זה הגיע לאמצעי התקשורת מצד ההגנה, ואכן כפי שנפרט בהמשך מודה המשיב כי מבדיקה פנימית שערך עולה כי אכן התקליטור נצרב במשרד המשפטים והועבר על ידי מאן דהוא לגוף תקשורת גדול.

10. נוכח העברת התקליטור לידי המשיב, לבקשתו ולשם פתיחה בחקירה פלילית על יסוד אותו "בסיס עובדתי ראשוני", התבקש המשיב על ידי העותר להורות על פתיחת חקירה פלילית לאיתור הגורמים שהעבירו חומר כה רגיש במודע ובמכוון לידי אמצעי התקשורת, מעשים העולים כדי שיבוש מהלכי חקירה ומשפט.

מכתב העותר מיום 10.6.08 מצורף ומסומן "ה"

עותק מהתקליטור שהועבר על ידי העותר למשיב ביום 10.6.08, מצורף ומסומן "ו"

11. לאחר יותר מחודש ימים, משתשובת המשיב בושה לבוא, ביום 16.7.2008 פנה העותר למשיב בתזכורת כי טרם נתקבל כל מענה מאז העביר העותר את הדיסק לידי המשיב.

מכתב העותר מיום 16.7.08 מצורף ומסומן "ז"

12. לאחר יותר משלושה חודשים במהלכם לא נתקבלה עדיין כל תגובה מטעם המשיב, פנה העותר פעם נוספת ביום 17.9.2008 למשיב בבקשה לקבל התייחסות לפנייתו – ללא הועיל.

מכתב העותר מיום 17.9.08 מצורף ומסומן "ח"

13. בין לבין, ביום 24.7.2008, נפל דבר בישראל. היועץ המשפטי לממשלה, המשמש כראש התביעה הכללית, הצהיר בהודעה פומבית לתקשורת, כי (סעיף 5)

"... לאור ההחלטה על סגירת התיק בעניינה של א' מבית הנשיא, סברה הגב' באומהורן [התובעת באותה עת – א.פ.], בהתאם לעמדתה האמורה, כי אין מקום להגיש גם את התיק בעניינה של א' מלשכת שר התיירות. ..."

14. מהאמור בהודעת היועץ מסתבר, כי לא נמצא ולו פרקליט אחד מפרקליטות מחוז ירושלים, ובכלל זה פרקליט המחוז עצמו, אשר יהיה מוכן להגיש כתב אישום כלשהו כנגד העותר, נשיא המדינה לשעבר.

15. לפיכך, החליט המשיב באופן חסר תקדים בנסיבות התיק, להעביר את הטיפול בתיק למחוזות אחרים, לצוות אשר כלל תובעת אחת מפרקליטות מחוז מרכז, עו"ד רונית עמיאל, ותובע אחר מפרקליטות מחוז תל אביב, עו"ד ניסים מרום.

16. נזכיר כי כל זאת נעשה לאחר שנתיים תמימות, לאחר תום מרבית פעולות החקירה, לאחר שפרקליט מחוז ירושלים סבר כי אין מקום להגיש כתב אישום, לאחר שמנהלת המחלקה הפלילית בפרקליטות המדינה סברה כי אין להגיש כתב אישום, ותרף מחלוקת זו שנתגלעה זה מכבר בהליך השימוע בצוות המחליט ונדעה ברבים, עדין מהלך כל התקופה שקדמה לביטול הסדר הטיעון לא מצא לנכון המשיב להעביר התיק לידי פרקליטות מחוז אחר.

17. מחלוקת קשה זו אצל המשיב בגיבוש עמדה בעניין העותר רלוונטית ומשמעותית לעניין נשוא עתירה זו, שכאמור על אף שזהותו טרם בוררה, אין מחלוקת כי **אדם בעל נגישות למחשב משרד המשפטים או לתקליטור עצמו, העביר במזיד את התקליטור לידי גוף תקשורת גדול, נגישות שניתן להניח שהוקנתה רק לבכירים במשרד המשיב הנמנים על צוות מקבלי ההחלטות בתיק.**

18. חמור מכך, יתכן אף שחילוקי הדעות המתוארים לעיל הובילו את הגורם המדליף ליצור את פרי הבאזשים בדמות התקליטור, וזאת במטרה פסולה להשפיע וללחוץ על המשיב להגיש כתב אישום כנגד העותר, כפי שנעשה בפועל, חרף הקושי הראיתי שהוצג על ידי המשיב בבג"ץ 5699/07, 5747/07, 5749/07, 5773/07, 5828/07.

"הודעה לעיתונות בשם היועץ המשפטי לממשלה, ופרקליטות המדינה" מיום 24.7.08 מצורפת ומסומנת "ט1", פניית העותר בעניין זה למשיב מיום 7.8.08 מצורפת ומסומנת "ט2", תשובת המשיב בעניין זה מיום 10.8.08 מצורפת ומסומנת "ט3"

19. משלא נתקבלה כל התייחסות מטעם המשיב עצמו בעניין נשוא העתירה במשך ארבעה חודשים, ביום 6.10.2008 פנה העותר לתובעים החדשים שזה עתה מונו לתיק, עוה"ד עמיאל ומרום, וצרף את העתקי הפניות הקודמות בנושא.

פניית העותר מיום 6.10.08 מצורפת ומסומנת "י"

20. משלא נתקבלה כל התייחסות, לא מהמשיב וגם לא מהתובעים החדשים שמונו בתיק, חזר ופנה שוב העותר אל המשיב ביום 7.12.2008, חזר והזכיר את פניותיו הקודמות להן לא התקבל כל מענה וביקש את התייחסות המשיב לפניותיו.

פניית העותר מיום 7.12.08 מצורפת ומסומנת "יא"

21. ביום 9.12.2008, חצי שנה לאחר מסירת התקליטור לרשות המשיב, הואיל האחרון לענות לפניית העותר. בתשובת המשיב נאמר כי בעקבות פניית העותר "**בוצעו בחודשים האחרונים מספר פעולות בדיקה משמעותיות בנושא**", וכי בסיום הבדיקה יעודכן העותר בממצאיה.

מכתב המשיב מיום 9.12.08 מצורף ומסומן "יב"

22. העותר המתין לתשובה מפורטת מצד המשיב וזו הגיעה ביום 24.2.2009.

23. בתשובת המשיב נמסר כי מנהל אגף מערכות מידע **במשרד המשפטים** קיים בדיקה בנושא, במסגרתה עלו "ממצאים שונים", שלא פורטו בפני העותר, אך בסופה לא נמצא הגורם "הקונקרטי" אשר העביר את התקליטור לידי אמצעי התקשורת.

24. המשיב פנה גם **לחברה היצרנית** אשר ערכה בדיקה נוספת ואף היא לא התחקתה אחר עקבות הגורם המדליף. על כן פנה המשיב למבקרת הפנים **במשרד המשפטים** וזו קיימה בדיקה כוללת בנושא תוך היעזרות בין היתר **ביועץ היצוני** לאבטחת מידע העובד עם **משרד המשפטים**, ומסקנות בדיקה זו סוכמו לדו"ח שלא נמסר לעותר.

25. יחד עם זאת בתשובת המשיב נאמר כי מהדו"ח עולה כי –

א. התקליטור שהועבר על ידי העותר למשיב נצרב בתאריך 3.5.08. ביחס ל"גילוי" זה נציין, כי לשם כך לא נדרש להשקיע בבדיקה את כספי אוצר המדינה, שכן, לו המשיב היה מתעמק בתאריכי המכתבים שנשלחו על ידי באי כח העותר בעניין זה היה מגלה על נקלה כי התאריך הנ"ל (3.5.08) איננו יכול להיות מועד צריבת התקליטור על ידי הגורם המדליף שכן, העותר התריע על דבר ההדלפה עוד קודם לכן, ולכל היותר יתכן שמדובר במועד בו הח"מ עצמם שכפלו את התקליטור שהגיע לידיהם, לשם מסירתו למשיב על מנת שזה יורה על פתיחת חקירה משטרתית.

ב. בתקליטור שהועבר חסרים כ-400 מסמכים לעומת התקליטור המקורי שהגיע למשרד המשפטים מהחברה שסרקה בעבורו את חומר החקירה.

ג. בתקליטור שהועבר מצויים קבצים בפורמט וורד (ms-word) ואקסל (ms-excel) החסרים מהתקליטור המקורי, **קבצים שבדיקתם העלתה כי הם קשורים לאדם שזהותו בודרה והוא מועסק במחלקה הטכנית של אחד מכלי התקשורת הגדולים בישראל.**

ד. ביום 4.7.2007 נעשו על ידי אותו אדם פעולות בקובץ האקסל בתקליטור שהועבר, ומכאן הסיק המשיב כי חומר החקירה בתיקו של העותר, הועבר ממשרד המשפטים לגוף התקשורת לפני מועד זה (4.7.2007).

26. הנה מתברר כי המשיב נקט פעולות שונות ומגוונות אך לא נקט בפעולה האחת המתבקשת והיא פנייה למשטרת ישראל כי תמנה צוות חקירה מיוחד לחקירת החשדות העולים מפרשת התקליטור, לא כל שכן לאחר הממצאים הנזכרים לעיל שעלו מפעולותיו העצמאיות של המשיב, כולן פעולות שהוגבלו לבדיקה מנהלית פנימית במשרד המשפטים, על ידי גורמים שהינם עובדי משרד המשפטים הכפופים למשיב (ובכלל זה העסקת חברה חיצונית על ידי משרד המשפטים).

27. עוד התברר כי גם לאחר שלבקשת המשיב נמסר לידו התקליטור המהווה ראיה חיצונית אובייקטיבית המבססת את טענות העותר, שכזכור נראו למשיב בתחילה משוללות יסוד, גם אז המשיב לא מצא לנכון להעבירו למשטרת ישראל ולהורות לה לפתוח על אתר בחקירה בנוגע לחשדות האופפים את דבר קיומו של התקליטור, חשדות המצביעים לכיוון גורם אלמוני במשרד המשפטים.

28. הימנעות המשיב מפתיחת חקירה פלילית עומדת בסתירה חזיתית לדבריו מיום 15.5.08 בתשובתו לעותר עובר למסירת התקליטור כי (הדגשה הוספה)

"תנאי מקדמי לפתיחה בחקירה פלילית בעניין נשוא פנייתכם הינו קיומו של "בסיס עובדתי ראשוני" [להבדיל משמועות או הערכות למיניהן], אשר יהיה בו כדי להקים חשד להדלפת חומרי החקירה מגורמי האכיפה. ..."

והנה התקליטור המדובר נמסר, בסיס עובדתי ראשוני הוצג, למעלה מכך בדיקת המשיב עצמו העלתה שאכן יש דברים בגו, ועם זאת בניגוד להבטחת המשיב חקירה פלילית לא נפתחה, וטעמי המשיב שמורים עימו.

29. כמו כן התברר כי בניגוד לציפיות המשיב, צוותי הבדיקה שהקים נכשלו במשימתם, "לצערנו המאמצים ופעולות הבדיקה המקיפות שנעשו לא נשאו פרי" כלשון תשובת המשיב, ולא אותרו זוויות המעורבים במעשים הפליליים המסתברים מדבר קיומו של התקליטור. והנה גם לאחר כשלוש צוותי הבדיקה הפנימיים המנהליים, לא מצא לנכון המשיב להיענות לדרישת העותר ולפתוח בחקירה פלילית סטנדרטית רגילה לבירור החשדות.

30. עם כל הכבוד לאמצעים ולמשאבים אשר עמדו לרשות עורכי הבדיקה, לרבות הטכנולוגיה המצויה ברשות אותה חברה חיצונית, אין הדבר שקול למשאבים ולניסיון החקירתו והטכנולוגי המצטבר של משטרת ישראל, היא כידוע רשות החקירה המוסמכת והאמונה על בירור חשדות פליליים.

31. בגדר סמכותה של המשטרה לאסוף ראיות ובעיקר לגבות הודעות מעדים ולחקור חשודים, וזאת אפילו בוצעו העבירות במשרד המשפטים, במשרדי הפרקליטות, או אף במשרד המשיב – וזאת להבדיל מהסמכויות הנתונות לצוות בדיקה מנהלי פנימי כזה או אחר.

32. למיטב ידיעת העותר במהלך בדיקת המשיב לא נגבו הודעות מעדים או חשודים אפשריים בעלי נגישות לשרתי ומחשבי משרד המשפטים, שבזהירות יאמר כי בהחלט יתכן שהינם עובדי ציבור במשרד המשפטים, ובפרט לא נחקר אותו אדם שזהותו ידועה, העובד עבור גוף תקשורת גדול ואשר על פי בדיקת המשיב ביצע שינויים בקובץ המצוי על גבי התקליטור, גם לא הממונים עליו באותו גוף תקשורת ואף לא עיתונאי אחד מתוך עשרות רבות שעסקו בסיקור החקירה בעניין העותר – והדברים אף מסתברים, שאין הדבר בסמכות המשיב כי אם בסמכות משטרת ישראל, שידי המשיב כבולות לסמכויות של בדיקה מנהלית פנימית, מוגבלות בהשוואה לאמצעים וסמכויות החקירה המוקנות למשטרת ישראל.

33. זאת ועוד; נוכח נסיבות המקרה ואופי החשדות המכוונים אלי משרד המשפטים, על המשיב היה לפסול עצמו וכל נושא משרה במשרד המשפטים ממעורבות כלשהי בבדיקת פרשת העברת התקליטור, ולו למען הסר לזות שפתיים, ולמסור את החקירה למשטרת ישראל לרשות חקירה חיצונית, עצמאית ובלתי תלויה. תחת זאת לא זו בלבד שהמשיב נמנע מלפסול עצמו ובעלי תפקידים אחרים במשרד המשפטים מחקירת החשדות, אלא שהמשיב הוא שפיקח על צוותי הבדיקה, בשיתוף גורמים במשרד המשפטים, וכך משרד המשפטים חקר את עצמו חקירת סרק, ניסיון הבידור כשל ויתכן אף גרם נזק ראייתי ככל שתתקיים חקירה משטרתית, ועם זאת עדיין נמנע המשיב מלהעביר המידע בפרשה למשטרת ישראל ולמנות צוות לחקירת החשדות.

34. מכל מקום ברור כי גם עתה מתחייב לברר עד תום את הדבר ולו למען הזמת החשד והסרת העננה המרחפת עתה מעל כל פרקליט ועובד משרד המשפטים ובפרט שעובדי הציבור הללו הם שומרי הסף של שלטון החוק ואוכפיו, ועם זאת כמובן שאינם עליונים עליו או חסינים מחקירה והעמדה לדין. כיווני החקירה העתידיים ברורים והם מצויים בשני הממצאים העיקריים שהתבררו מהבדיקה הפנימית, השטחית והלא-מספקת נוכח חומרת החשדות, שערך המשיב:

א. מדובר בתקליטור רשמי של משרד המשפטים אשר "יצא" ממשרד המשפטים, בלשון המשיב, כלומר הועבר ממשרד המשפטים לידי גוף תקשורת גדול, באופן המבסס חשד לשיבוש הליכי חקירה ומשפט ופגיעה בזכויות הנחקר. כך המשיב עצמו (סעיף י"א, הדגשה הוספה):

"...כעולה מפירוט הדברים לעיל, נעשו על ידינו מאמצים רבים לאיתור הדרך בה החומר המצוי בדיסק שהועבר על ידיכם יצא מהמשרד, ובאשר לזהות המעורבים במהלך זה. מאמצים אלה נעשו בראש ובראשונה בשל גישתנו הבסיסית הרואה את התופעה של דליפה ופרסום של חומרי חקירה כתופעה פסולה ביותר ובעייתית בהיבטים רבים –

פגיעה בזכויות נחקר, חשד לשיבוש הליכי חקירה ומשפט, פגיעה
באמון הציבור ועוד.

ב. ידועה למשיב זהותו של אדם הקשור בפרשה, אשר ערך שינויים בקובץ שנמצא על
גבי התקליטור במועד יחסית מוקדם בהשוואה לחשיפת הדלפתו, ומכאן שבמשך
כשנתיים מסתובב תיק החקירה של הנשיא-לשעבר בין אמצעי תקשורת שונים. כך
בלשון המשיב (סעיף ט'), הדגשה הוספה):

"...מבדיקת מאפייני הקבצים עלה, כי קובץ המקור נושא במאפייני
הקובץ את השם של החברה שסרקה את החומר, ואילו ה-TAB בשם
doc נושא שם של אדם מסוים, שאינו מוכר לנו, אך מבדיקה במאגרי
מידע שונים הסתבר כי הוא מועסק, ככל הנראה, במחלקה הטכנית
התומכת באחד מכלי התקשורת הגדולים בישראל. בהתאם לדו"ח
הבדיקה של חברת "מיטסי", ביום 4.7.07 נעשו על ידי אותו אדם פעולות
על קובץ ה-excel בתקליטור שהועבר על ידכם."

35. לו בירור החשד היה מופקד כרגיל, כמצופה וכמתחייב, בידי משטרת ישראל, אדם זה היה
מוזמן אחר כבוד לחדר החקירות ובהחלט יתכן ומקצה חוט זה היו מגיעים חוקרי המשטרה
למשל לקצה החוט השני במשרד המשפטים, אשר העביר את התקליטור לאמצעי
התקשורת, ומכל מקום חזקה על הרשות החוקרת שהייתה דולה פרטים נוספים על נסיבות
העברת התקליטור והדמויות המעורבות במעשה העבירה, כפי שהיו פני הדברים בפרשת עו"ד
גלאט-ברקוביץ, פרשה אליה נתייחס להלן.

36. אלא שהמשיב הסתפק בדו"ח שהופק בעניין שהעלה חרס, וחרף הצהרתו כי פרסום חומרי
החקירה מעלה חשד לשיבוש הליכי חקירה ומשפט, ומקל וחומר פרסום כל חומרי החקירה
הנמצאים על גבי התקליטור נשוא עתירה זו, לא פנה המשיב עם ממצאיו המפורטים לעיל
למשטרת ישראל למען תפתח בחקירה סמויה או גלויה, למען ימוצה הדין עם המעורבים
בפרשת העברת התקליטור.

תשובת המשיב מיום 24.2.2009 מצורפת ומסומנת "ג"

37. בסיום מכתבו זה של המשיב, הנושא את הכותרת "העברת חומרי חקירה מתיק קצב
["הדלפת הדיסק"]", בסעיף י"ב, נאמר כי (הדגשה הוספה):

"למיטב ידיעתנו לא היו בתקופה המדוברת פרסומים של חומרי חקירה שבתוך
הדיסק המדובר, ונקווה שמצב דברים זה יימשך".

38. בכבוד הראוי לא ברור מנין שאובה ידיעה זו של המשיב. שהכול יודעים וגם בית משפט נכבד
זה חיווה דעתו בעניין, כי חומרי החקירה היו פרושים לעיני כל, חדשות לבקרים במשך
שלוש השנים האחרונות, באמצעי התקשורת לסוגיהם, בעיתונים בערוצי הטלוויזיה ובאתרי

האינטרנט, באופן הפוגע אנושות בזכות העותר להליך הוגן ובאפשרותו להתגונן כנגד האישומים המוטחים כנגדו, ובאופן שכפי העולה מתשובת המשיב אף הוא סבור שיש בו כדי לשבש מהלכי חקירה ומשפט.

דוגמאות בודדות לפרסומים בעניין החקירה כנגד העותר בתקשורת. החל מהתאריך שציון המשיב כתאריך המאוחר ביותר להעברת התקליטור ממשרד המשפטים מצורפים בדיסק שסימונו "יד"

39. הביקורת של בית המשפט הגבוה לצדק על ניהול המערכה בתקשורת התייחסה לתרבות ההדלפות הכללית שאפיינה את החקירה בעניין העותר, וניתן רק לנחש מה היו דברי בית המשפט לו היה יודע אז את שנודע עתה, כי יד נעלמה נטלה תקליטור רשמי של משרד המשפטים המכיל את כל חומר החקירה בעניין העותר, המונה מטבע הדברים אלפי קבצים, והעבירה אותו לאמצעי התקשורת.

40. כך שאין אנו עוסקים רק בפגם שהכשיל את ההליך הפלילי בעניין העותר, אלא בביצוע לכאורה של עבירה פלילית המחייב קיום הליך פלילי בפני עצמה, ואף נראה שלא במעשה רשלנות מדובר כי אם "בכוונת מכוון" ממש, כלשון אזהרת כב' השופט א' א' לוי בדבריו הנוכחים בפסק הדין בעתירות נגד הסדר הטיעון (בג"ץ 5699/07, 5747/07, 5749/07, 5773/07, 5828/07).

... 65.

דא עקא, במציאות של ימינו, עוד קודם שעזב מסמך משפטי את שולחנו של היועץ המשפטי לממשלה, נפרש הוא באותיות של קידוש לבנה מעל דפי העיתון היומי. פרטים מוכמנים מחדרי חקירות נמסרים במהדורות הערב. ראיות, שמקומן בתיקי חקירה, נחשפות בידי כתבים בשמם של "מקורות יודעי-דבר".

...

אפשר כי מוקדם, מוקדם מדי, השלימו עמו הגורמים הממונים על אכיפת החוק, ואפשר כי הטיפול בו היה מעבר לכותותיהם.

66. ההליכים המשפטיים בפרשת קצב זכו לסיקור יוצא דופן בהיקפו. ... בשלב כלשהו פורסמה בעיתונות טיוטת כתב-האישום שגובשה – מסמך פנימי וחסוי, שמאן דהוא סבר כי יש ליתן לו פומבי. ביום בו פרסם היועץ המשפטי לממשלה את דבר ההסדר שגובש, כינסה א' מבית-הנשיא מסיבת עיתונאים ובה גוללה את סיפור המעשה מנקודת מבטה. יומיים לאחר מכן, בתאריך י"ד בתמוז התשס"ז (30.6.07) התארח היועץ המשפטי בתוכנית אקטואליה בטלוויזיה, ממנה זכורה בפרט התבטאותו לפיה נהג קצב "לאורך השנים כעבריין מין סדרתי".

...

ההתענינות התקשורתית אינה צריכה, אפוא, להפגיע איש. אך ייחודה של הפרשה הוא, להשקפתי, במעורבותם הפעילה וחסרת התקדים של גיבוריה, כולם, לרבות אלה המלינים היום על האופן בו טיפלה התקשורת בעניינם – בהזנתם, היזומה או הנגררת, של אמצעי התקשורת (וראו תומר גנון "שניהם לא מאותו הכפר" העין השביעית 6 65 (2006)).

67. כשופט, מתקשה אני להשלים עם הדבר. ראשית, טמון בו סיכון ממשי להשפעה, אם לא על בית-המשפט הרי על אלה העשויים לשמש עדי מפתח בפרשה (ע"פ 696/81 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2) 565 (1983); זאב סגל, חופש העיתונות: בין מיתוס למציאות 184 (1996)). שנית, מאיים הוא להעביר את מרכז הכובד של ההכרעה בשאלת האשמה או החפות מן הערכאה המוסמכת אל המרקעים ואל דפי העיתונים, תוצאה אשר מקומה לא יכירנה בחברה דמוקרטית.

...
68. אם בפי טרוניה, היא לא תוכל לפסוח על היועץ המשפטי לממשלה והכפופים לו, העושים במלאכה מחיתוליה ועד סופה, מן ההחלטה על חקירה ועד הגשתו של כתב אישום. אלה נדרשים לעריכתו של חשבון נפש באשר להתנהלותם אל מול כלי התקשורת, ולא בפרשה זו בלבד, כי אם כדפוס הולך ונמשך. פירווחיו הרעים נתנו אותותיהם בעבר, וכוונתי היא למקרים אחרים בהם נחקרו או הועמדו לדין אישי ציבור, אך דומה כי הם הבשילו, עד לכדי פגיעה, בפרשה הנוכחית.

אומר ראשית, כי אין זה מתקבל על הדעת שגורמי אכיפת החוק יגררו, על כורחם או חלילה בכוונת מכוון, אל הזירה התקשורתית. ... אל להם ליטול חלק בפולמוס המתנהל מעל גלי האתר, או לשלוח ידם במלחמת גרסאות מכל סוג שהוא, ואפילו ששה העיתונות לתת לכך במה. אין זה מתפקידם לעשות נפשות לעמדתם או לעמתה מול אלו המצויות מעברו השני של המתרס. ונכונים הדברים שבעתיים שעה שענינו של נאשם עודו תלוי ועומד, וטרם הוכרע. אכן, שלא כמתלוננים, אף לא ככאי-כוחם של נאשמים, גורמי התביעה אסורים בכבלים בהם כובל אותם תפקידם. כשלעצמי, איני משוכנע כלל ועיקר כי כבלים אלה מחלישים את כוחם, אלא היפוכו של דבר.

...
69. פגיעת הדבר בחשוד היא קשה. יודעים אנו, כי המחיר שגובה ההליך הפלילי מן המשמשים מושא לו, אינו מתמצה בעונש המוטל בגזר-הדין. חוק העונשין, המרחיב בתקופות מאסר ובעיצומים כספיים, אינו מדבר בפגיעה בשמו

של אדם, במשפחתו, בחוג ידידיו, בנפשו ובפרנסתו, פגיעה שהיא מנת חלקו של כל חשוד עוד בטרם הוחלט על העמדתו לדין. תוצאה של גינוי ציבורי היא, של אות קלון המוטבע במצחו של אדם, אף שאינו אלא בגדר חשוד. וככל שמקדים משפט הציבור את ההעמדה לדין, כך מקדימה פגיעה זו ומכה בחשוד. ואימתי מתרחש הדבר? דווקא בשעה שהיקף הראיות שלחובתו הוא המצומצם ביותר. דווקא בשעה שרחוק הוא הרגע בו תינתן לו ההזדמנות להוכיח את חפותו בבית-המשפט.

41. בהמשך לדברים המצוטטים לעיל, משך כל הגלגולים הרבים שידע התיק, העותר שב ופנה למשיב למען ינקוט מעשה ומחה כנגד ה-"מתלוננות" המתראיינות השכם וערב בערוצי הטלוויזיה וכנגד ההדלפות החוזרות ונשנות, ועם זאת המשיב ישב בחוסר מעשה ובאותה עת לא נקט כל פעולה, שאפשר והייתה מונעת את העברת התקליטור כאמור ואת הנזקים הקשים והבלתי הפיכים שמעשה עבירה זה גרמו להליך השיפוטי בעניין העותר אשר זוהם מיסודו.

פניות העותר למשיב כנגד ההדלפות מתיק החקירה ביו השנים 2006-2008 מצורפים ומסומנים בהתאמה "ט/10-1"

42. במיוחד מעניין האמור בפניית העותר מיום 12.2.2007 (נספח "טו-5") סעיף 5 ובה נבואת זעם שהגשימה עצמה בטרם נודעה לח"מ דבר העברת התקליטור:

"בעבר הלא רחוק תורה היועץ המשפטי לממשלה ... על חקירה לגילוי מקור ההדלפה ביחס לחקירת ראש הממשלה דאז ... ובפעולה נמרצת הצליחו החוקרים לחשוף את המדליפה, גבי ליאורה גלאט-ברקוביץ".

אכן קווי דמיון רבים מתוחים בין פרשת התקליטור נשואת עתירה זו ובין פרשת גלאט-ברקוביץ אליה נתייחס בפרוטרוט בהמשך הדברים.

43. על כן בכבוד הראוי אין שחר לדברי המשיב, כי כביכול לא פורסמו חומרי חקירה המצויים בתקליטור שהודלף, שכן חומרים המצויים בתקליטור פרנסו את אותם גופי תקשורת גדולים מדי שבוע, דבר קיומו של התקליטור מסתבר שהיה ידוע לעיתונאים רבים, ואכן כתבות תחקיר רבות נולדו כתוצאה מחומרים המצויים למשל בפרשת החנינות שנחקרה והתיק בעניין זה נסגר על ידי המשטרה, ועם זאת חומרי החקירה מצויים לרוב באותו תקליטור ואכן היו מפורסמים בהבלטה על ידי אותו גוף תקשורת גדול.

44. כך גם מובן כי אם התקליטור שוכפל והועתק והועבר בין עיתונאים, פוליטיקאים ובעלי עניין אחרים כמטבע עובר לסוחר, מי יתקע לידינו כי תכני התקליטור, לרבות הודעות העדים עצמם, לא התגלגלו לידי מי מהעדים הצפויים להעיד במשפט כנגד העותר, באישומים חסרי תקדים כנגד נשיא המדינה לשעבר, באופן אשר זיהם את ההליך הפלילי מיסודו, פגע בזכות העותר להליך הוגן ובאפשרותו להתגונן, פגע אנושות בזכות לפרטיות של העדות בפרשה ושל העותר כאחד.

45. ביום 8.3.2009 הודיע המשיב לעותר על החלטתו להגיש כתב אישום כנגדו.

הודעת המשיב מיום 8.3.09 על הגשת כתב אישום מצורפת ומסומנת "טז"

46. ביום 12.3.2009 השיב העותר למכתבו של המשיב מיום 24.2.09 אשר פרט את ממצאי בדיקתו בפרשת התקליטור. במכתבו זה עמד העותר על דרישתו כי המשיב יורה למשטרה על פתיחת חקירה פלילית. עוד ביטא העותר את הפתעתו כי ראש התביעה הכללית אשר גילה כי תחת שרביט ניהולו בוצעו לכאורה מעשים פליליים, נמנע מלמסור מידע זה לידי משטרת ישראל ולהודות לה לפתוח בחקירה מהירה ויעילה, וטעמיו שמורים עמו.

47. עוד ציין העותר כי בניגוד לדברי המשיב המצוטטים לעיל, אמצעי התקשורת עשו גם עשו שימוש תדיר בחומרים אין ספור המצויים באותו תקליטור, אשר מאז ודאי שוכפל לעותקים רבים והוא סובב בין מערכות העיתונים וערוצי הטלוויזיה, ומדי פעם נשלף ממנו מסמך כזה או אחר תוך שיבוש קיצוני וחסר תקדים של מהלכי משפט.

מכתב העותר מיום 12.3.2009 מצורף ומסומן "יז"

48. באותו היום ממש, ביום 12.3.2009, השיב המשיב לפניית העותר, שעל סגנונו ואופיו, המתגונן ומשתלח חליפות, אין בדעת הח"מ להכביר מילים, באשר הוא מונח בפני בית המשפט הנכבד. בסעיף א' למכתבו סקר המשיב את מכתבו הקודם. בסעיף ב' הטיח המשיב בב"כ העותר כי

"נמנעתם מלמסור לנו מידע המצוי ברשותכם, שעל בסיסו ניתן היה לקדם את בירור הענין, ותחת זאת בחרתם בדרך של הטחת האשמות."

49. המשך סעיף ב', כמו גם סעיפים ג'-ד', אינם משיבים כלל לדרישת העותר לפתוח בחקירה משטרתית בפרשת התקליטור, הוא העניין נשוא עתירה זו, ולפיכך אין בכוונת העותר להתייחס אליהם, שאף הם מונחים בפני בית המשפט הנכבד.

50. שוב ובכבוד הראוי לא ברור על מה מתבססת קביעת המשיב כי ב"כ העותר נמנעו מלמסור מידע המצוי ברשותם. סנגורי העותר מסרו את כל מטען הידע שהיה ברשותם, חרף העובדה כי בשלב זה העותר לא רכש כל אמון במשיב, תוך שהח"מ הבטיחו לעותר, על סמך ניסיון חייהם וציפייתם כי כך יעשה, כי מסירת התקליטור לידי המשיב תביא בוודאות לפתיחת חקירה פלילית, הבטחה שהתבררה כהבטחת-שווא.

מכתב המשיב מיום 12.3.2009 מצורף ומסומן "יח"

51. מנין הנחרצות בה מטיח היועץ המשפטי לממשלה בסנגורי העותר כי הם נמנעים מלמסור מידע נוסף המצוי ברשותם. למען הסר ספק מצהירים בב"כ העותר בפני בית המשפט הגבוה לצדק, כי אין ולא היה להם מידע נוסף שניתן היה למסור למשיב לשם קידום בדיקת הפרשה. ממילא ברי כי די במידע שנמסר כדי לפתוח בחקירה פלילית.

52. חזקה על הרשות החוקרת ככל שמאן דהוא מחזיק במידע נוסף שעשוי לשפוך אור על הפרשה, שתצלח דרכה לדלותו תוך שימוש בשיטות ואמצעי החקירה המגוונים העומדים לרשותה. בהתאם ניתן להניח כי אם המשיב היה מורה למשטרה לפתוח בחקירה כנדרש, לא היה כל צורך להיסמך על הצהרות הח"מ לבג"ץ, או אז הדברים היו מתבררים בחקירת משטרה, היה להם תוקף ראיתי, והטחת הדברים הקשים והכוזבים שהוטחו בב"כ העותר היו נמנעים.

פרשת גלאט-ברקוביץ'

53. ערב הבחירות לכנסת השש עשרה התנהלה חקירה חסויה כנגד ראש הממשלה לשעבר אריאל שרון ומשפחתו. עו"ד גלאט-ברקוביץ', שעבדה בפרקליטות מחוז מרכז ושימשה כפרקליטה בכירה בתיק, הדליפה לעיתונאי את דבר החקירה, ואף העבירה לו עותק מהבקשה לחיקור דין. עיתונו של העיתונאי פרסם את הדברים בהרחבה.

54. לאחר הפרסום מינה היועץ המשפטי לממשלה דאז, כב' השופט אליקים רובינשטיין, צוות חקירה מיוחד כדי לאתר את הגורם המדליף. הצוות חקר באזהרה את העיתונאי בעבירה של שיבוש הליכי משפט וקיבל באופן חסר תקדים בצו בית משפט את פלט שיחות הטלפון שלו. כמו כן התקבל מידע נוסף מגורם שלישי, וגלאט-ברקוביץ' הובאה לחקירה.

55. גלאט-ברקוביץ' הושעתה מעבודתה מיד עם פרסום הפרשה, הועמדה לדין פלילי והורשעה במסגרת עסקת טיעון בעבירה של גילוי בהפרת חובה – עבירה לפי סעיף 117(א) לחוק העונשין התשל"ז – 1977, לאחר שנשמטה מכתב האישום עבירה של מרמה והפרת אמונים.

56. היא נדונה ל-8 חודשי מאסר על תנאי ונקנסה ב-10,000 שקל. גלאט-ברקוביץ' התפטרה משירות המדינה, ובהליך נפרד של לשכת עורכי הדין נשלל רישיונה לשנה וחצי.

57. לאחר מתן הכרעת הדין טענה נציגת המדינה בתיק גלאט-ברקוביץ' כך (ת"פ(תל-אביב) 10106/03, הדגשה הוספה):

"... על אף שצוין בבקשה וחיקור הדין במפורש כי פרטי החקירה המפורטים הינם סודיים יזמה הנאשמת מפגש עם עיתונאי מעיתון הארץ והעבירה לידיו בחשאי מספר עמודים מצולמים מאותה בקשה במטרה לפרסמה ברבים. בעמודים אלו הופיעה סקירה עדכנית מחומר הראיות שנאסף עד אותו שלב, ניתוח הראיות וכן כיווני חקירה. בחשיפת חומר זה היה טמון סיכון פוטנציאלי לשיבוש חקירה ואני מפנה את ביהמ"ש לעובדות 26 לכתב האישום, בו הודתה כאמור הנאשמת. כל אזרח מבין את פוטנציאל השיבוש הכרוך בחשיפת קו הגנה וראיות שנאספו של נחקר בטרם נחקרו. על כמה וכמה פרקליטה ותיקה ומנוסה אד זה לא מנע מהנאשמת לחשוף את החומר בפני עיתונאי ולהתיר פרסומו.

...

ראיות שנאספו במהלך חיקור דין ובוודאי תחושות שאינן מגובות בראיות שיש בהן כי להכתים שמו של אדם אסור שיעברו לשימושו של עיתונאי והנאשמת ידעה זאת ועל אף כל זאת העבירה את המכתב ועברה על החוק.

...

מעשים אלה הינם חמורים ונראה כי יעבור הרבה זמן וידרשו עוד הרבה מאמצים עד שניתן יהא לתקן את הפגיעה מתדמית שרות המדינה ובאמון מערכת אכיפת החוק אשר נגרמה ממעשיה של הנאשמת. לידיהם של פרקליטים מגיעים מדי יום תיקים רבים לטיפול הנמצאים במהלך חקירה, במהלך ליווי התיק נחשף הפרקליט בשל האמון שניתן בו לחומר רגיש בעניינים שבינו לבינה שהינם בנפשו של החשוד או של המתלונן וכן לחומר חקירה ראשוני שעדיין לא ברור טיבו. זהו אינטרס של כל אזרח בין אזרח מן השורה ובין אם עובד ציבור שהפרקליט שעלול מחר לטפל בתיקו יפעל על פי אמות מידה מקצועיות ולא ימהר לחרוץ דין עד שיתבהרו בפניו כל הראיות ולא יערב דעותיו האישיות או הפוליטיות במסגרת פעולותיו בתיק.

זהו עניינו של כל אזרח שפרטים הנוגעים אליו והובאו לידיעת הפרקליט ישמרו בסוד ולא יחשפו אלא כפי שהחוק מאפשר. מטעם זה חותם כל פרקליט על סודיות ומתחייב לא לגלות אף מידע. על הצהרה זו חתמה גם הנאשמת אך זה לא מנע ממנה לפעול בניגוד מוחלט להצהרה. היא ניצלה את הנגישות שהיתה לה לחומר הסודי ועל אף שהיה מדובר בחשדות בלבד הגיעה באמצעותו של העיתונאי לפרסום החומר במטרה להשחיר פניו של ראש הממשלה ולהשפיע על כלל הבוחרים להצביע נגדו.

המעשה הוא חמור והיה חמור באותה מידה גם לו חשפה חומר חקירה שהיה בו לתפיסתה להאיר באופן חיובי על ראש הממשלה ולהשפיע, החומרה היא בעצם הגלישה של הפוליטיקה למערכת אכיפת החוק. הנאשמת הונחתה על ידי נטיות אישיות ועפ"י גישתה הפוליטית ובכך חצתה קו אדום אותו אסור לעובד ציבור לחצות.

למרבה המזל נחשפה זהותה כמדליפה ונתגלו מניעה שלב מוקדם של החקירה שאם לא כן היתה ממשיכה להחשף לתיק ובשלב מאוחר יותר אף לקבוע אם יש ראיות להעמדה לדין. אם מישהו יכול להעלות על הדעת שאדם אשר הוכיח במעשיו שאינו שוקל שיקולים מקצועיים כשיקולים שלא מן המניין להמשיך לטפל בתיק חקירה כ"סיביל טרבנט", יש גם לזכור כי הנאשמת היתה פרקליטה בכירה וותיקה שמטבע הדברים זכתה לאמון רב מצד מערכת אכיפת החוק והיתה לה גישה חופשית לשכת פרקליטת המדינה ולפיכך לו סברה שהיה מקום להביא לידיעת הציבור על מעשיו של ראש הממשלה והיתה יכולה לטעון זאת בפניהם אך לא עשתה כן."

פרוטוקול הדיון בעניין גלאט-ברקוביץ' במעמד הכרעת הדין מיום 16.3.2005 מצורף ומסומן "יט"

58. התובעת, שלוחת המשיב היועץ המשפטי לממשלה, פרטה כדבעי את החומרה העולה ממועשיה של גלאט-ברקוביץ', וכל מילה נוספת מיותרת.

59. לא כל שכן כשהחשדות הלכאוריים העולים מפרשת התקליטור מבוססים וחמורים עשרות מונים מהדלפתה של גלאט-ברקוביץ'. נוכח הדברים הללו קשה שלא לתהות כיצד מבקש

המשיב לתקן את תדמית הפרקליטות מאז הנזקים שנגרמו בפרשת גלאט-ברקוביץ', האם התנהלות המשיב בפרשת התקליטור, על חוסר שקיפותה, תגדיל את אמון הציבור במערכת אכיפת החוק שנפגעה אנושות ממעשיה של גלאט-ברקוביץ'.

60. אם כך נהג המשיב בעניין גלאט-ברקוביץ', על שהדליפה עמומים בודדים מאחת החקירות של מועמד לראשות ממשלה, בניסיון לפגוע בסיכויי בחירתו – מדוע לא ינהג כך המשיב לבירור זהות האדם שהדליף אלפי קבצי מחשב מתוך שרת משרד המשפטים, העוסקים בתיק חקירה של נשיא מדינה מכהן (באותה עת).

61. שהרי גלאט-ברקוביץ עשתה כן לשם השחרת פני ראש הממשלה לשעבר, והמדליף בפרשת התקליטור פעל אף הוא כנראה לשם הכפשת העותר בציבור, בוודאי ליצירת אווירה ציבורית קשה, שנשאה פירותיה ואכן הובילה את העותר לחתימה על הסדר טיעון ולהתפטרותו, להפעלת לחץ ציבורי על מקבלי ההחלטות להעמידו לדין במטרה להביא להרשעתו.

62. כשהמשיב נמנע מפתיחת חקירה, שבה ועולה מחשבת הכפירה שביטאה ב"כ המדינה בעניינה של גלאט-ברקוביץ, האומרת כי המדליף עשוי להיות חלילה נושא משרה רמה, שותף לקבלת ההחלטה להעמיד לדין את העותר, פרקליט אשר החליט כי יש ראיות להעמדה לדין של אדם משיקולים זרים – מתוקף השקפתו הפוליטית, על יסוד נטיית לב או דעה אישית על העותר, מכוח מוטיבציה לזכות בתהילה מקצועית. כדברי המדינה לבית המשפט בעניין גלאט-ברקוביץ':

"למרבה המזל נחשפה זהותה כמדליפה ונתגלו מניעיה שלב מוקדם של החקירה שאם לא כן היתה ממשיכה להחשף לתיק ובשלב מאוחר יותר אף לקבוע אם יש ראיות להעמדה לדין."

63. כל זאת כשנזכור כי ההחלטה להעמיד לדין את העותר נתקבלה לאחר שהודיע המשיב לבג"ץ בעתירות נגד הסדר הטיעון כי המדובר בתיק עם סיכוי גדול לזיכוי, תיק שבמקרה של אזרח פלוני ספק אם היה מוגש כתב אישום. ההחלטה להעמיד לדין את העותר התקבלה לאחר כשנה מאז ביטל העותר את הסדר הטיעון ויצא למאבק על חפותו המלאה, שנה של לבטים מצד המשיב וצוות מקבלי ההחלטות בתיק האם יש מקום להעמיד לדין את העותר, שהתבטאו בין היתר בדברי פרקליט המדינה החדש כי התיק גבולי ובעייתי.

64. ההחלטה להעמיד לדין התקבלה מבלי שהשתנה דבר לחיזוק הראיות, נהפוך הוא נמסרו ראיות נוספות מצד ההגנה שערערו עוד את גרסת העדה העיקרית, החלטה שהתקבלה לאחר שהועבר התיק למחוז אחר, לאחר שלא נמצא תובע במחוז עיר הבירה שיהיה מוכן להגיש כתב אישום ולנהל את המשפט כנגד העותר.

65. על כן אין לתמוה על מחשבת כפירה זו פן המדליף נמנה על אחד ממקבלי ההחלטות בתיק, שכן נוכח גבולותו הראייתית של התיק, המדליף עשוי היה להיות לשון מאזניים בעמדתו כנגד העותר שהכריעה את כף ההחלטה להעמיד לדין את העותר ומכאן שלא מן הנמנע וההחלטה להעמיד לדין את העותר התקבלה משיקולים זרים, חיצוניים לשאלת דיוט הראיות.

66. למרות כל זאת בעניין העותר זהות מדליף התקליטור לא נחשפה, מניעיו נותרו עלומים, חקירה לא נערכה והדברים טוחו, חרף העובדה כי המעשה חמור עשרות מונים בשל היקף ההדלפה, זיהום ההליך השיפוטי באמצעות הצפת כלי התקשורת בחומרי חקירה, שיבוש מהלכי משפט באמצעות חשיפת עדים לגרסאות אחרים, הפגיעה בזכות העותר להליך הוגן, וכמובן הפגיעה – המשותפת לעותר ולעדות בתיק – בפרטיותם.

67. כל החשדות החמורים המתוארים לעיל נותרים בחלל האוויר עת נמנע המשיב מלבררם במסגרת המתחייבת של חקירת משטרה ושל מינוי צוות חקירה מיוחד, וכולן אפשרויות סבירות על פי ניסיון חיינו ולדוגמא פרשת גלאט-ברקוביץ שתוארה לעיל ופרשות אחרות, וכבר היו דברים מעולם.

68. ואמנם המשיב (הקודם) נהג אחרת בעניין גלאט-ברקוביץ, עת לא נכחד מהגשת כתב אישום כנגד פרקליטה בכירה שהייתה באה ויוצאת אצל פרקליטת המדינה, כמצוטט לעיל מפרוטוקול משפטה, כתב אישום שהוביל בסופו של יום להרשעתה, לגזירת דינה, לשלילת רישיון עוה"ד שלה לזמן מה, לפרישתה מהשירות הציבורי.

69. ויודגש כי הבדל מכריע פעור בהשוואה לפרשת גלאט-ברקוביץ. בעניין העותר החליט מי שהחליט על העמדתו לדין ואילו בעניין גלאט-ברקוביץ לא הבשילה החקירה שדבר קיומה הודלף והתיק נסגר; העותר נאלץ לחתום על הסדר טיעון ולהתפטר מכהונתו כנשיא המדינה עקב הפרסומים היום יומיים שניזונו מאותו תקליטור, פרסומים אשר שברו את כוח עמידתו, הכפישו את שמו הטוב, הרסו את משפחתו ורמסו ברגל גסה את חזקת החפות העומדת לו, ואילו המועמד לראשות ממשלה בפרשת גלאט-ברקוביץ כידוע נבחר למשרתו חרף ההדלפה.

70. מדוע ינקוט המשיב איפה ואיפה ובעניין העותר יבכר לחפות על חשודים בעבירות חמורות, אפילו אלה עשויים להימנות על עובדי משרדו, מדוע לא ינקוט באותם צעדים המתחייבים מתפקידו כראש התביעה ויורה למשטרה לפתוח בחקירה, מדוע יסתפק בבדיקה פנימית, תלויה ואפשר אף מוטה, מוגבלת ביכולותיה ומשאביה, וכל זאת לאחר שבדיקה כזו התקיימה ונכשלה, שהדו"ח שנכתב לאחריה נותר חסוי, וכך אותם מדליפים עודם מסתופפים במחשכים, מביטים בסיפוק במקלטי הטלוויזיה המשדרים את פתיחת משפטו של העותר.

71. האם כך יאה לראש התביעה, עת במשרדו שלו התגלו חשדות לביצוע מעשים פליליים, והוא נמנע מלבררם עד תום, להזים את החשד, למנוע פגיעה באמון הציבור במערכת אכיפת החוק, למצות את הדין ככל שידרש עם הכפופים לו, ככל שימצא כי הללו נושאים באחריות פלילית. האם בדיקה כזו הייתה מניחה את דעתו של המשיב לו נערכה ברשות מנהלית אחרת החשופה לביקורתו, האם אז לא היה מורה בעצמו על פתיחת חקירה פלילית.

72. סיכומם של דברים, החלטת המשיב להסתפק בבדיקה פנימית מנהלית של חשדות למעשים פליליים ולהימנע מפתיחת חקירה משטרתית פלילית הינה בלתי סבירה בעליל, חורגת ממתחם הסבירות במסגרת שיקול הדעת המוקנה לו.

73. טעם אחד לחוסר סבירות זו מכוון לאפשרות הקשה שהמדליף נמנה על צוות מקבלי ההחלטה להעמיד לדין את העותר, ומכאן ששיקולים זרים ולא דיות הראיות הכריעו את המאזניים, שידוע לכול שהיו מעוינים כבר בעת ההחלטה להגיע להסדר טיעון, ובוודאי לאחר גלגוליו הרבים של התיק עד לאחרונה.
74. אפשרות מצמררת אך סבירה זו, שהועלתה על ידי התביעה עצמה בפרשת גלאט-ברקוביץ כמצוטט לעיל, צריכה להישלל באופן מוחלט אחר חקירת משטרה ממצה, בטרם ניתן יהיה להמשיך בהליכים הפליליים כנגד העותר.
75. טעם שני לחוסר סבירות התנהלות המשיב מכוון לחובה המוטלת על ראש התביעה להורות למשטרת ישראל לחקור חשדות למעשים פליליים שאף המשיב כמצוטט לעיל הסכים כי הינם מבוססים מבחינה עובדתית ראיתית, בראש ובראשונה על עצם דבר קיומו של התקליטור, ובוודאי לאחר מכן נוכח הגילוי כי אדם אשר ביצע שינויים בקבצים הינו עובד של גוף תקשורת גדול.
76. מכאן שחובה על המשיב היה לפעול כפי שפעל בעבר, כאשר הורה על פתיחת חקירה פלילית מייד עם התברר דבר ההדלפה, אפילו בוצעה העבירה במשרד המשפטים. ברי כי האינטרס הראשון בקיום חקירה כמבוקש בעתירה עומד למשיב עצמו, לעקור מתוכו בודד או בודדים שחטאו למען לא יכתימו את מוסדות האכיפה כולם, ולעומת זאת בדיקה פנימית כגון זו שנערכה, במסגרתה החשוד בודק את עצמו, בבדיקה שלא הניבה דבר, זולת טיוח החשדות, העצמת המימד הספקולטיבי באשר למקורם, הנזק שנגרם לחקירה מעצם השיהוי בפתיחתה.
77. כפי שהעותר, הנשיא לשעבר, אינו עומד מעל או מחוץ לחוק, והוא מתמודד עתה עם כתב אישום חמור ביותר – כך גם המשיב, הפרקליטות ומשרד המשפטים, כפופים לאותו חוק בדיוק, המחייב קיום חקירה משטרתית רגילה, עצמאית ובלתי-תלויה.
78. בסיום הדברים ובשוליהם, ועל מנת להמחיש את נחישות המשיב כאשר מבקש הוא להגיע במהירות לחקר האמת, שלא כמו התנהלותו במקרה דנא, ניתן לראות מדברים שפורסמו לאחרונה ולפיהם, הורה המשיב על עריכת בדיקה דחופה, באמצעות רשות חקירה מוסמכת, של חשד, לכאורה, לביצוע עבירה על ידי בכיר במשטרת ישראל.
79. מטבע הדברים, בוצעה הבדיקה על ידי רשות חוקרת מוסמכת אחרת, חיצונית ובלתי תלויה בגוף הנבדק, ואכן נמסר על ידי המשיב כי פעולת החקירה הזימה את החשד האמור. דברים אלו מעוררים תמיהה קשה, האם דין אחר לבדיקות של עבירות המבוצעות, לכאורה, על ידי עובדי המשיב משאר אדם בישראל. התהיות רק מתגברות נוכח העובדה שבמקרה דנא החשדות מבוססים כדבעי שלא כמו המקרה של הבכיר במשטרה בו נבדקו הדברים על בסיס אמירות ושמועות גרידא.

80. חקירה זו נפתחה בהוראת המשיב למרות שנסמכה על טענה בעלמא מצד המתלונן, חרף העובדה כי טענת המתלונן חסרה את אותו בסיס עובדתי ראשוני שהמשיב דרש מהעותר כתנאי מקדמי לפתיחה בחקירה – דרישה אשר סופקה בהעברת התקליטור לידי המשיב.

81. זאת ועוד; לא זו בלבד שהעותר לא הסתפק בטענותיו וביססן עובדתית במוסרו את התקליטור כראיה אובייקטיבית חיצונית, אלא שהתשתית הראיתית הלכאורית שהונחה לפתחו של המשיב אוששה על ידו בבדיקה המנהלית עליה ניצח בעצמו – אך חקירה פלילית לא נפתחה.

82. מבדיקת המשיב עלה, כי כל טענות העותר התבררו כנכונות, ולא כמשוללי יסוד כפי שנראו הדברים למשיב לפניו: התקליטור הכיל את חומר החקירה בעניין העותר; התקליטור "יצא" ממשרד המשפטים עצמו ומצא דרכו לגוף תקשורת גדול; ועוד התברר כי עובד בגוף תקשורת גדול, שזהותו בוררה במהלך אותה בדיקה, ערך בתקליטור שינויים כלשהם.

83. מדוע אם כך נמנע המשיב מלהורות על פתיחת חקירה פלילית בפרשה נשואת עתירה זו, הפכנו והפכנו בתשובות המשיב, ומענה של ממש אין.

84. אשר על כן לאור כל המפורט לעיל מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש בראש עתירה זו, ולאחר קיום דיון דחוף בה מכל הטעמים שפורטו לעיל, להפכו למוחלט.

אברהם לביא, ע"ד

ציון אמיר, ע"ד

אביגדור פלדמן, ע"ד